Scris de Pop Anamaria
Duminică, 12 August 2012 06:32 - Ultima actualizare Duminică, 12 August 2012 08:01

Motto: „*Pulchrum est paucorum hominum.*”

„Frumusețea aparține celor puțini”, să fie părerea lui Horațiu unanim valabilă?

O scurtă privire asupra istoricului frumuseții, și îndeosebi a modalităților de înfrumusețare demonstrează adevărul acestor cuvinte. De la bun început oamenii au sesizat că defectele fizice pot fi remediate cu ajutorul unor soluții „miraculoase”, și le-au exploatat în măsura în care le erau utile. Apogeul trebuie înregistrat categoric în zilele noastre, când arareori îți este dat să vezi ceva în totalitate natural.

Așa cum se cuvine, acest istoric începe cu civilizația egipteană, în cadrul căreia exercițiul înfrumusețării era apanajul clasei sacerdotale, care se dedică studierii materiilor prime, combinării acestora și le folosesc ritualic în timpul propriilor ceremonii. Astfel, antimoniul sau *kh ol-ul*
, cu care egiptenii îți conturau ochii, are virtutea de a proteja împotriva oftalmiilor deșertului, menținând o iritare continua a glandelor lacrimale. În același timp trimite și la ochiul lui Horus, șoimul sacru, a cărui acuitate vizuală simbolizează lupta luminii împotriva întunericului.

Ulterior clasa sacerdotală va fi imitată de clasa aristocratică, însă sub teoria că ochiul conturat cu *khol* „face ochiul să vorbească”, accentuându-i forma, și evidențiindu-i culoarea. Modalitatea de aplicare a cestuia este sub formă de pește, la care se adaugă fardurile aplicate în zona pleoapelor, de regulă de nuanțe violete: verde malahit, turcoaz, *terra-cota*. Sprâncenele trebuiau alungite și complet înnegriți iar pometilor trebuia să li se dea o nuanță trandafirie, unghiile de la mâini și de la picioare sunt date cu
henna
, care are un sens simbolic și asigură protecția împotriva prafului prin deșert.

Spre deosebire de egipteni, grecii, punând frumusețea sub o dublă tutelă: a Afroditei care era frumoasă și armonioasă, și a Pandorei care era înșelătoare și fatală, distingeau două predispoziții ale frumuseții fizice, una naturală, armonioasă și una forțată și artificială, de cele

mai multe ori aceștia respingând și chiar denunțând utilizarea machiajului prin misoginism. Demn de menționat în acest sens sunt cuvintele lui Eubulos(poet din secolul al V-lea): „ Când era cald două pârâiașe de cerneală le curgeau din ochi, sudoare picurându-le de pe față le săpa pe gât o brazdă roșie, iar părul lipit de obraji, părea alb din cauza ceruzei”.

Întrucât fardul oferă o simplă iluzie, oferind o frumusețe efemeră, neautentică și nesemnificativă grecii militau pentru menținerea viguroasă a trupului prin exerciții fizice. În materie de „tendințe” cosmetice, ochii erau vopsiți cu șofran, sau cu cenușă, genele și sprâncenele înnegrite cu antimoniu sau date cu o brintină obținută dintr-un amestec de albuș de ou și gumă de amoniac. Sprânceana grecească(unirea a celor două sprâncene într-una singură) se obține printr-un desen cu fard negru. Rețetele se transmit din mamă în fiică, însă de această dată machiajul va reprezenta în cultura greaca apanajul curtezanelor.

În Roma antică patricienii aveau un mod foarte riguros de pregătire a toaletei, toate orificiile corpului sunt șterse, răzuite, fricționate, corpul este frecat cu peria iar pe urmă supus epilării totale. Părul este întărit cu fire indiene(brunete) ori blonde sau roșcate, dinții smălțuiți cu un corn pisat, respirația era înmiresmată cu pătrunjel, coșurile și negii sunt mascate cu alunițe artificiale. Fața înnălbită cum se cuvine, ochii sunt conturați cu antimoniu sau sulemeniți cu șofran, pomeții înroșiți cu roibă sau cu miniu desăvârșesc un chip pictat peste măsură. Poppaea, soția lui Nero, mobiliza în fiecare dimineață pentru toaleta sa, o sută de sclave, iar fiecare sclavă avea o sarcină specifică și trebuie să și-o îndeplinească perfect.

Gimnastica, ca formă de vitalizare permanentă inspira teama femeilor de-a nu ajunge să semene cu un atlet, motiv pentru care au recurs la împuținarea hranei.

AUTOR: Pop Anamaria